

denrigsministeriet Ret til at ordne alle Forsendelser til Grønland, Island, Færøerne, de vestindiske Der og Udlandet. Hvis Ministeren imidlertid sigter dertil, maa jeg gjøre opmærksom paa, at saa har han taget fejl, thi da Konventionen er vedtagen af den danske Regjering i 1879, og der i den staar, at man ikke kan vedtage Bestemmelser eller Love eller i det Hele taget kan have ældre bestaaende Love, som komme til at stride mod denne Konvention, saa er det givet, at med Hensyn til Udlandet er jo ved denne Konvention Alt bragt i den behørig Ordre, og man kan ikke støtte sig paa § 29 i Loven af 1871 med Hensyn til at tilvejebringe nye Ordninger med Udlandet, thi de ere afgjorte ved Konventionen. Det Samme gjælder med Hensyn til de vestindiske Der, der staa i Konventionen som et fremmed Land, og Underkriften lyder paa: vedtaget for Kongeriget Danmark og de vestindiske Der. Der bliver kun tilbage for Ministeren at kunne ordne efter Bemyndigelsen af 1871 Forsendelser til Island, Grønland og Færøerne. Jeg skal endnu gjøre opmærksom paa, at hvis der i det Hele taget ikke var sket nogen Forandring i § 3, saa vilde der være fremkommet høist mærkværdige Resultater, saa vilde det 5te Stykke være kommet til at lyde saaledes: "En Gjenstand er i Postvæsenets Værg fra dens Modtagelse af Postvæsenet, indtil den rigtig er afleveret efter Adressen, eller, saafremt Adressstedet ligger udenfor dansk Postomraade, indtil den er afgivet til Viderebefordring til vedkommende fremmede Postvæsen". Jeg tror, at Koncipisten har været meget uheldig med Affattelsen der, thi han har ikke taget Hensyn til Konventionens Bestemmelser, og det maatte han gjøre, saasnart som han skriver om udenlandske Forsendelser. Der er en Bestemmelse i Konventionen, som siger, at naar et Postvæsen skal aflevere sit Pengebrev til et andet, og der da sker Skade eller Tab under Transporten fra Grændsen indtil det fremmede Postkontor, altsaa, indtil man har faaet Rvittering derfor, bliver denne Skade at dele mellem det affsendende og det modtagende Land, men som det staar her, paatog den danske Regjering sig det hele Ansvar, thi den paatog sig Ansvaret, indtil den havde faaet Rvittering fra det udenlandske Kontor. Jeg gjør blot opmærksom paa dette for ydermere at vise, hvor nødvendigt det har været at gjøre Forandringer i dette Stykke. Naar den ærede Minister ogsaa har sagt, at han støttede sig til Postvæsenets Fortolkning baade med Hensyn til, hvorledes man havde forstaaet Loven her og i Udlandet, skal jeg indskrænke mig til at bemærke, at Postvæsenet dog virkelig ikke er den Myn-

dighed, der er berettiget til at fortolke Love, det kan fortolke for sit Vedkommende og sige: "Jeg forstaaer dem saadan og saadan", men derved er Sagen paa ingen Maade afgjort. Og endnu mindre er det berettiget til at fortolke Konventioner. Naar Postvæsenet har forfikkret Ministeren om, at man ogsaa i Udlandet fortolker saaledes, kan jeg ikke i mindste Maade betvivle, at det er sket, men jeg beslager, at det er sket; thi det skrider, som jeg har viist, fuldstændig imod Konventionens klare og tydelige Bestemmelser, og desforuden tror jeg ganske vist at kunne sige, at de forstaaes ikke saaledes i Udlandet. Jeg tror, at man skal komme til det samme Resultat, naar man vil undersøge dette, som med Hensyn til de Ytringer om Assurancepræmierne, at de nogenlunde ville svare til de Bestemmelser, man nu vil tage i dette Lovforslag, hvilket, som jeg paaviste, ikke er Tilfældet. Jeg tror, som sagt, at man vil komme til det samme Resultat, og jeg har liggende Ting for mig, som ganske bestemt tyde derpaa. Jeg har imidlertid talt saa længe, og jeg vil ikke sige Mere; jeg tør ikke trætte det høie Thing længere. Jeg skal kun slutte med paa det Varmeste endnu en Gang at anbefale Vedtagelsen af det Forslag, som hele Udvalget har fultet under Nr. 4 til § 3.

Indenrigsministeren (Skel): Ja, det er mærkeligt, at jeg efter den lange Erklæring, vi nu have hørt, kan begynde med det, som det ærede Medlem endte med, idet jeg vil tilraade Thinget at vedtage Endringsforslaget. Jeg haaber, det høie Thing vil tilgive mig, at jeg ikke følger den ærede sidste Daler i alle de Betragtninger, han anstillede med Hensyn til den store Verdenskonvention og de bestaaende Love. Jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at det er ikke det eneste Bestemmelser for de nuværende Forhold, men det staar i selve Verdenskonventionen, at den ikke er til Hinder for, at allerede tidligere bestaaende og herefter afsluttede Overenskomster kunne finde Sted med fuld Kraft. — Der er et lille Punkt, jeg skulder mig selv at berøre, fordi jeg nødig vil have, at det skulde se ud, som om jeg havde sagt noget rent Urimeligt, og det er det, at naar man med Bestemtbed paastaar, at det danske Postvæsen har ubetinget Pligt til at udbetale Beløbet for Værdiforsendelser, saasnart det er konstateret, at de ikke kunne findes, ser jeg ikke rettere, end at den Omstændighed, at der staar i Konventionerne, at der gives Postvæsenet en Frist af et Aar til at udbetale dem, ikke kan sigte til, at man ønsker at faae en Fortjeneste ved en Rente, som ogsaa blev overmaade ubetydelig, fordi der næsten aldrig gives Anledning til